

7. Кримінологія: Учебник/Беллев Н.А., Волгарева И.В., Кропачев Н.М. и др.; Под ред. В.В. Орехова. - СПб.: Издательство С.-Петербургского университета, 1992. - 216 с.
8. Кримінологія: Підручник для студентів вищих навч. закладів/ О.М. Джужа, Я.Ю. Контратьев, О.Г. Кулик, П.П. Михайленко та ін.; За заг. ред. О.М. Джужа. - К.: Юрінком Інтер, 2002. - 416 с.
9. Кримінологія: Учебник / Под ред. проф. Н.Ф. Кузнецовой, проф. В.В. Луњева. - 2-е изд., перераб. и доп. - М.: Волтерс Клувер, 2004 г. - 640 с.
10. Курс кримінології: Загальна частина: Підручник: У 2 кн. / О. М. Джужа, П.П. Михайленко, О.Г. Кулик та ін.; За заг. ред. О.М. Джужа. - К.: Юрінком Інтер, 2001. - 352 с.
11. Четвериков В.С. Кримінологія. Учебное пособие. - М.: ИНФРА - М, 1996. - 128 с.
12. Кримінологія. - М.: Изд-во МГУ, 1994. - 415 с.

13. Кримінологія: Учебник / Под ред. проф. Н.Ф. Кузнецовой, проф. В.В. Луњева. - 2-е изд., перераб. и доп. - М.: Волтерс Клувер, 2004 г. - 640 с.
14. Кримінологія. Ученьник для вузов / Под общ. ред. д. ю. н., проф. А.И. Долговой. - 3-е изд., перераб. и доп. - М.: Норма, 2007. - 912 с.
15. Ишмаев С.М. Кримінологія: Учебное пособие. - М.: Юриспруденция, 2002. - 352 с.
16. Шюханцов Г.Г. Кримінологія. Учебник для вузов. - М.: ИКД "Зерцало - М", 2001. - 368 с.
17. Там само.
18. Кримінологія. Ученьник для вузов / Под общ. ред. д. ю. н., проф. А.И. Долговой. - 3-е изд., перераб. и доп. - М.: Норма, 2007. - 912 с.
19. Четвериков В.С. Кримінологія. Учебное пособие. - М.: ИНФРА - М, 1996. - 128 с.
20. Ишмаев С.М. Кримінологія: Учебное пособие. - М.: Юриспруденция, 2002. - 352 с.
21. Шюханцов Г.Г. Кримінологія. Учебник для вузов. - М.: ИКД "Зерцало - М", 2001. - 368 с.

УДК: 342. 2: 342. 518 (477)

Журавтьова Г.С.
к.ю.н., доцент, завідувач кафедри
конституційного та трудового права
юридичного факультету ЗНУ

Скуртшил Д.С.
студент IV курсу
юридичного факультету ЗНУ

ПИТАННЯ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ КАБІNETУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

З прийняттям Закону України "Про Кабінет Міністрів України" від 21 грудня 2006 року, виконавча влада нашої країни зазнала суттєвих змін в процесі формування та діяльності загалом. З

моменту набрання чинності зазначеного закону виникла велика кількість неузгоджених питань стосовно статусу Кабінету Міністрів України, а також безпосередньо його функцій та підзвітності

Зокрема, ряд українських науковців, досліджуючи ці питання звертали увагу на теперішній статус виконавчої влади в Україні [1, 185].

Конституція 1996 року, формально визначивши Президента України як главу держави (ч.1 ст. 102), водночас надіпла його обов'язком повноважень, що властивий далеко не кожному главі виконавчої влади в зарубіжних державах. Передусім ідеться про дискреційні (здійснювані на власний розсуд) повноваження приймати рішення про відставку Прем'єр-міністра України, що мало наслідком відставку уряду в цілому, припинити повноваження членів Кабінету Міністрів України, керівників інших центральних органів виконавчої влади, голів місцевих державних адміністрацій, скасувати акти Кабінету Міністрів України, Ради Міністрів Автономної Республіки Крим, голів місцевих державних адміністрацій [2, 93].

В даній роботі, нами були проаналізовані та дослідженні найгостріші питання, які виникають в процесі застосування нового закону, а також ми зробили спробу провести паралель із законопроектами, які розглядалися Верховною Радою України. В даній статті, нами звернена увага до найгостріших концептуальних розбіжностей між позиціями Президента України і Кабінету Міністрів України в питанні визначення місця і ролі Уряду в системі державної влади. Основні питання, на які нами було зосереджено увагу, стосувалися проблеми розмежування політичних та адміністративних функцій в системі органів виконавчої влади, розподілу повноважень між Президентом України та Кабінетом Міністрів України, визначення проблем функціонування Уряду в Україні. На нашу думку, законотворцям слід звернути увагу на практичні аспекти діяльності Уряду за новим Законом, з метою досягнення якісних змін у даній сфері правового регулювання та окреслити загальні недоліки та суперечності, які потребують розв'язання.

Зробивши детальний аналіз, ми можемо зазначити, що ряд положень, відображених у Законі "Про Кабінет Міністрів України" потребують узгодження та доопрацювання. Зокрема, доцільно, на нашу думку, врахувати положення законопроекту № 2325-1 в частині [3, 183]:

- процедури формування Кабінету Міністрів України, порядку внесення, обговорення та затвердження парламентом кандидатури Прем'єр-міністра;

- підстав дострокового припинення повноважень Кабінету Міністрів України (припинення повноважень 1/3 членів Кабінету Міністрів);

- строку, на який затверджується Програма діяльності Кабінету Міністрів України (строк повноваження уряду);

- принципів діяльності Кабінету Міністрів і завдань уряду у відповідних секторах публічного адміністрування;

- регулювання взаємодії Кабінету Міністрів України з Президентом, органами виконавчої влади та місцевого самоврядування, центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом (Антимонопольний комітет, Служба Безпеки України);

- розмежування політичних та адміністративних функцій в уряді та міністерствах;

- конкретизації процедури підготовки урядових актів, організації роботи Кабінету Міністрів України;

- забезпечення прозорості діяльності Кабінету Міністрів України (оприлюднення проектів постанов Кабінету Міністрів на веб-сторінці Кабінету Міністрів України, громадські слухання тощо).

Разом з тим, в процесі законодавчого врегулювання статусу Кабінету Міністрів України слід зауважити, що:

➤ У разі відхилення парламентом кандидатури на посаду Прем'єр-міністра України, міністра, Президент (Прем'єр-міністр України) вносить на розгляд парламенту нову кандидатуру.

➤ Програма діяльності Кабінету Міністрів України складається на весь строк повноважень уряду шляхом прийняття Постанови ВРУ, яка не може бути скасована парламентом.

➤ Президент має право давати доручення лише з у тих сферах, де у відповідності з Конституцією України він здійснює "керівництво" (зовнішня політика, національна безпека і оборона), причому - Прем'єр-міністру України, а не окремим міністрам.

➤ До підстав дострокового припинення повноважень Кабінету Міністрів України слід віднести зменшення складу Кабінету Міністрів до 1/3 від його складу (відповідна пропозиція відображена у проекті № 2325-1), а також зменшення кількісного складу коаліції депутатських фракцій до 225 і менше народних депутатів України.

Підсумовуючи слід зазначити, що дане питання є важливим з огляду на проблему

визначення перспектив розвитку конституційної реформи, політичних намірів парламентських фракцій та позиції експертного середовища щодо проблеми розмежування владних повноважень. Але слушно звучать оцінки, які скляють парламент до зміни акцентів у врегульованні статусу Кабінету Міністрів України та більшому фокусуванні на проблемах внутрішньої організації Уряду [4,412]. Що ж до повноважень в системі державної влади, на нашу думку, слід апелювати лише до Конституції України.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Авер'янов В.Б. Деякі питання правового статусу Кабінету Міністрів України // Ідеологія державотворення в Україні: Історія і сучасність. - К., 1997. - С. 184-187.

2. Романченко Т. Організаційно-правові питання удосконалення діяльності Кабінету Міністрів України у сфері управління економікою // Українська Академія держ. утр. при Президентові України. - Збірник наукових праць. - К., 2000. - Вип. 1 - С. 93-98.

3. Фрицький О.Ф. Особливості визначення і нормативного закріплення правового статусу Кабінету Міністрів України // Ідеологія державотворення в Україні: Історія і сучасність. - К., 1997. - С. 180-184.

4. Колісник В. П., Байрачна Л. К. Правовий статус Кабінету Міністрів України // Конституційне право України / Журавський В. С. - К., 2002. - С. 411-414.

УДК: 343. 41 : 343. 347. 5

Книга М. М.

*ад'юнкта кафедри кримінального права та кримінології
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА ЛЮДИНИ НА ГІДНІСТЬ

ПІД ЧАС ЗАСТОСУВАННЯ ПРИМУСОВИХ ЗАХОДІВ МЕДИЧНОГО ХАРАКТЕРУ

Забезпечення дотримання прав і свобод людини досягається шляхом створення державою системи певних гарантій, тобто засобів і методів, які забезпечують практичну реалізацію і сприяють здійсненню кожного людською і громадянським закріпленням Конституцією України прав і свобод, забезпечують можливість користування ними і захищати їх від будь-яких посягань. Тому обов'язок держави не повинен зводитися лише до нормативного закріплення прав і свобод. Повинна бути створена система гарантій, зміст якої полягає

у створенні таких правових інститутів, які б юридичними засобами забезпечували можливість реалізації прав і виконання обов'язків, а також закріплювали і охороняли права громадян від порушень з боку окремих посадових осіб, державних органів та громадян.

Особи, щодо яких застосовуються примусові заходи медичного характеру наділені всіма правами і свободами, які закріплені в нормах Конституції, міжнародних конвенціях. Виявлення з цього положення встановлюється виключно